

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 168/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 kwietnia 2021 r. sygn. akt III K 334/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obróńca skazanego K. M. (1) wskazał we wniesionej apelacji, że zaskarża powyższy wyrok łączny:</p> <p>„na korzyść skazanego, w części co do punktu 2 części dyspozytywnej wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej” i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił:</p> <p>„rażącą niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego w stosunku celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w odniesieniu do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>prawnej społeczności, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia przy jej wymierzaniu lub pominięcia czynników przemawiających na korzyść skazanego, w szczególności poprawnej postawy skazanego w toku odbywania kary pozbawienia wolności, prawidłowo przebiegającego procesu resocjalizacji, pozytywnej prognozy kryminologicznej, właściwości i warunków osobistych skazanego, tożsamości popełnionych przestępstw, popełnienia kolejnych przestępstw w ścisłym związku czasowym.”</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wniesiona przez obrońcę skazanego K. M. (1) apelacja była merytorycznie bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie. Sformułowany w petitum skargi odwoławczej jedyny zarzut procesowy - rażącej niewspółmierności kary łącznej (art. 438 pkt 4 k.p.k.), tudzież przywołana na jego poparcie argumentacja, miały charakter wyłącznie polemiczny i stąd nie mogły skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w postulowanym, przez obrońcę, kierunku.</p> <p>Na wstępie rozważań, przede wszystkim zauważyć należy, że przedmiotowej sprawie żadna ze stron w ogóle nie kwestionowała prawidłowości dokonanych, przez Sąd Okręgowy, w zaskarżonym wyroku ustaleń faktycznych, w kontekście zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, jak też zastosowaniem regulacji normatywnych, związanych z</p>		

wyborem określonego stanu prawnego. Nie ma też żadnego racjonalnego powodu do podważania prawidłowości stanowiska Sąd I instancji, co do ustalonego zakresu przedmiotowego postępowania, prowadzonego o wydanie wyroku łącznego, a w tym wskazania, jakie kary orzeczono uprzednio wobec skazanego K. M., a także przyjęcia, że w niepowtarzalnych realiach niniejszego postępowania - po dokonaniu zbadania oceny stanu normatywnego (wyboru stanu prawnego, w oparciu o który orzeczono karę łączną, w trybie wyroku łącznego dokonano in concreto nie zaś in abstracto) - będą miały zastosowanie (jako względniejsze dla skazanego), przepisy o karze łącznej w brzmieniu obecnie obowiązującym. Sąd Okręgowy prawidłowo zatem uznał, iż zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego i połączenia kar wymierzonych uprzednio ww. skazanemu w wyrokach opisanych w części wstępnej zaskarżonego orzeczenia (w punktach od 1 do 6), tj.:

- 1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 lutego 2020 r. (sygn. akt III K 280/19), za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w nocy z 29 lipca na 30 lipca 2018 r., na karę - 5 lat pozbawienia wolności;
- 2) wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 3 czerwca 2020 r. (sygn. akt II K 797/19), za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnionych od 22 do 27 września 2018 r., do 24 października 2018 r. i od 5 do 7 stycznia 2019 r., na karę - 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k., popełniony od 8 do 17 października 2018 r. - na karę 6 miesięcy pozbawienia

wolności, które to kary połączono i wymierzono karę łączną - 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

3) wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 grudnia 2020 r. (sygn. akt II K 101/20), za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony od 23 października 2018 r. do 24 października 2018 r. i 9 listopada 2018 r., na karę - 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4) wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 22 października 2019 r. (sygn. akt II K 543/19), za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnionych od 19 do 23 sierpnia 2018 r., 25 sierpnia 2018 r. i 5 września 2018 r., na karę - 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

5) wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 14 maja 2019 r. (sygn. akt II K 2/19), za przestępstwo z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w dniu 5 września 2018 r., na karę - 2 miesięcy pozbawienia wolności;

6) wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 19 lipca 2019 r. (sygn. akt II K 35/19), za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od 13 maja 2013 r. do 29 maja 2013 r., na karę - 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. W tym miejscu należy dodać, że kary orzeczone wyrokami: Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie II K 35/19; Sądu Rejonowego w Świnoujściu w sprawie II K 543/19 i Sądu Rejonowego w Świnoujściu w sprawie II K 797/19, zostały wcześniej objęte wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 16 września 2020 r. (sygn. akt II K 42/20), w którym orzeczono wobec K.

M. (1) karę łączną - 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Należało przy tym dostrzec przepis art. 575 § 1 k.p.k., który zobowiązuje do wydania nowego wyroku łącznego, jeżeli zachodzi taka potrzeba, a zwrot ten należy odnosić do materialnoprawnych podstaw orzeczenia kary łącznej. Chodzi zatem o sytuację (jaką trafnie dostrzegł Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie), gdy po wydaniu wyroku łącznego zostanie wydany lub ujawniony kolejny wyrok skazujący, a jednocześnie spełnione są warunki do orzeczenia nowej kary łącznej z art. 85 k.k. Potrzeba wydania wyroku łącznego, o której mowa w art. 575 § 1 k.p.k., to sytuacja, gdy po wydaniu wyroku łącznego zachodzi realna potrzeba wydania nowego (kolejnego) wyroku łącznego, a zatem konieczne jest wydanie rozstrzygnięcia pozytywnego, czyli takiego, w którym zostanie określona nowa kara łączna (zob. postanowienie SN z 05.12.2018 r., V KK 261/18, OSNKW 2019, z. 1, poz. 3).

Sąd Okręgowy łącząc, na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 24 czerwca 2020 r.), wyżej opisane (w punktach od 1 do 6) kary pozbawienia wolności i wymierzył skazanemu karę łączną w wysokości 7 lat pozbawienia wolności (vide punkt 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku). Właśnie w tym zakresie („co do punktu 2 części dyspozytywnej, w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej”), wyrok zaskarżył obrońca K. M., jednakże argumentacja mająca uzasadniać zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k., a w tej mierze to, iż: Sąd Okręgowy „(...) dostrzegł

szereg elementów pozytywnych w postawie skazanego, jednak nie uwzględnił ich w odpowiednim zakresie”, tudzież „(...) kształtując wymiar kary łącznej obejmującej kary z wyroków wskazanych w części wstępnej wyroku Sąd I instancji przede wszystkim nie uwzględnił w sposób dostateczny wymowy opinii o skazanym z jego pobytu w zakładzie karnym” – nie zasługuje na uwzględnienie.

Przypomnieć bowiem należy, że od dawna w orzecznictwie wskazuje się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (zob. wyrok SN z 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, z. 7-8, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (zob. wyrok SN z 30.11.1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, z. 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok SN z 02.02.1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739). Chodzi natomiast o znaczną, wyraźną

i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą „zasłużoną” (zob. wyrok SN z 22.10.2007 r.,75/07, LEX nr 569073) czy jeszcze inaczej taką, której dysproporcja jest wyraźna („bijąca w oczy”). Choć uwagi te odnoszą się przede wszystkim do kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne przestępstwa, mają również *mutatis mutandis* zastosowanie do kary łącznej, w tym orzekanej wyrokiem łącznym. Bezsprzecznie sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary, orzekanej w wyroku łącznym. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. obrońca zdaje się nie dostrzegać, że racjonalny ustawodawca traktuje jako podstawę odwoławczą nie każdą niewspółmierność kary (łącznej), a tylko taką, która ma charakter „rażący” (arg. ex art. 438 pkt 4 k.p.k.). Zachodzić ona może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary (łącznej), można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary (łącznej). Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi zatem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary (łącznej), ale o różnicę ocen tak zasadniczej

natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Tymczasem tego rodzaju okoliczności, w przekonaniu sądu ad quem, wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy, nie zachodzą w przedmiotowej sprawie. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił szczegółowe motywy, jakimi kierował się przy wymierzaniu kary łącznej pozbawienia wolności. Skarżący nie tylko nie dotyka zarzutu obrazy art. 424 § 1 k.p.k., ale i nie wskazuje nawet aby jakiegokolwiek konkretne i istotne (z punktu widzenia zasad wymiaru kary łącznej) okoliczności, zostały pominięte w analizie Sądu I instancji, ograniczając się do subiektywnej i mocno spłyconej oceny, że kara wina być w tym przypadku konstruowana na zasadzie pełnej absorpcji, gdyż skazany posiada „(...) stosunkowo dobrą opinię z zakładu karnego, która została niedostatecznie uwzględniona przez Sąd orzekający przy kształtowaniu kary łącznej” (na str. 2 apelacji). Obrońca akcentując, że „(...) skazany ze współosadzonymi w celi mieszkalnej żyje zgodnie i bezkonfliktowo, wobec przełożonych zachowuje się regulaminowo, (...) ma krytyczne podejście do dotychczasowego postępowania i popełnionych przestępstw”, zupełnie nie dostrzega, że okoliczności te miał na uwadze Sąd I instancji, skoro *expressis verbis* wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że uwzględnił (na korzyść skazanego), wynikające z opinii o skazanym:

deklarowanie krytycznego stosunku do popełnionych przestępstw, brak przynależności do podkultury przestępczej i regulaminowy stosunek do współosadzonych i przełożonych (str. 7 i 13 uzasadnienia SO).

W dalszej części apelacji obrońca wyraził przekonanie, że „(...) wymiar kary jest działalnością racjonalną, polegającą na oznaczaniu stopnia związku podmiotowo-przedmiotowego między zbiegającymi się realnie przestępstwami, a następnie w wybiórczy i nieprecyzyjny sposób przytoczył dwa judykaty (wyrok SA w Krakowie z 27.03.2013 r., II AKa 52/13, KZS 2013/6/82 oraz wyrok SN z 01.12.2016 r., WA 10/16) podnosząc, iż „(...) w ślad za uzasadnieniem Sądu I instancji wskazania wymaga, iż skazany dopuścił się popełnienia rodzajowo zbieżnych przestępstw, a także przestępstwa te były popełnione w zbliżonych okresach czasowych” (na str. 2 apelacji). Taki poziom zaproponowanej argumentacji nie może jednak z pewnością prowadzić do postulowanych przez apelującego rezultatów. Niewątpliwie w orzecznictwie zasadnie wskazuje się, że zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum,

uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem. Przyjmuje się, że bliskość podmiotowo-przedmiotowa czynów polega na ich podobieństwie, pozwalającym przyjąć, iż stanowiły one w istocie jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania (zob. wyrok SN z 01.12.2016 r., WA 10/16, LEX nr 2203538; wyrok SA w Katowicach z 08.03.2001 r. II AKa 59/01, LEX nr 51500).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów niniejszej sprawy trzeba zauważyć, że słusznie Sąd Okręgowy uznał, że przy wymiarze kary łącznej w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do zastosowania zarówno zasady absorpcji, jak i kumulacji. obrońca skazanego w żaden sposób nie zanegował nawet ustalenia Sądu Okręgowego, że przestępstwa te godziły w różne dobra chronione prawem i zachodzi odległy związek przedmiotowego pomiędzy nimi, chociaż - z drugiej strony - miał miejsce ścisły związek czasowy popełnionych przestępstw (6 z 7 popełnionych przestępstw za które wymierzono kary podlegające łączeniu skazany popełnił na przestrzeni roku). Nadto Sąd I instancji dostrzegł uprzednią, kilkukrotną karalność skazanego i lekceważenie przez niego obowiązujących norm prawnych, zupełny brak skuteczności dotychczas stosowanych działań wychowawczych, ilość popełnionych przestępstw, tudzież brak chęci podjęcia pracy, nauki, czy też uczestniczenia w programach resocjalizacyjnych (str. 13 uzasadnienia SO), których to okoliczności obrońca zdaje się nie dostrzegać. Z argumentami przedstawionymi przez Sąd Okręgowy należy się zatem

zgodzić, gdyż obrazują one stan faktyczny wynikający z zebranych w sprawie dowodów, których wiarygodność nie jest bynajmniej kwestionowana w treści wniesionego środka odwoławczego. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji - wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego - nadał i tym okolicznościom właściwą wagę podczas rozważania wymiaru kary łącznej, doceniając je w odpowiednim stopniu oraz trafnie wnioskując, że popełnianie kolejnych przestępstw wskazuje na wysoką niepoprawność skazanego. W tej sytuacji orzeczona wobec K. M. kara łączna słusznie bazuje na przyjętej zasadzie asperacji, stanowiącej swoiste wyważenie proporcji pomiędzy skrajnymi zasadami absorpcji i kumulacji. Należy stwierdzić, że kara łączna – wbrew wnioskowi skarżącego – z pewnością nie mogła zostać wymierzona z zastosowaniem pełnej absorpcji, gdyż nie byłaby to kara sprawiedliwa i zgodna z poprawnymi, opisanymi wyżej, kryteriami. Nie byłaby ona także w stanie zrealizować pożądaných zadań prewencyjnych, w szczególności w sferze prewencji indywidualnej, nakierowanej na osobę ww. skazanego, sprawcy wielokrotnego i niepoprawnego.

Niejako na marginesie powyższych rozważań należy zauważyć, że żądanie obrońcy, domagającego się wymierzenia skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu „zasady pełnej absorpcji”, jest zresztą także pozbawione podstaw prawnych, z uwagi na aktualne brzmienie art. 86 § 1 k.k., który wyklucza możliwość orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem takiej zasady (dolna granica kary łącznej musi być

obecnie wyższa od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa.

Zupełnie chybione było też podkreślenie we wniesionej apelacji stanowiska, że „(...) znaczenie pierwszorzędne określają relacje podmiotowo - przedmiotowe zbiegających się przestępstw, z przywołaniem wyroku SA w Krakowie (jednakże bez wskazania jego daty), wydanego w sprawie II AKa 237/09, KZS 2010/2/46 (zapewne chodziło o wyrok SA w Krakowie z 14.01.2010 r., II AKa 237/09, LEX nr 581822), skoro racjonalny ustawodawca wskazał przecież, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 85a k.k.). W ramach tak opisanych celów racjonalnej „polityki karnej” mieszczą się także przesłanki, które zostały wypracowane w orzecznictwie sadowym, ukierunkowane zarówno na ocenę osoby sprawcy, jego cech osobowych i dotychczasowej linii życiowej, jak i analizę popełnianych przez niego przestępstw w ujęciu przedmiotowym (w tym np. zbieżność rodzajowa atakowanych dóbr prawnych, okresy czasu pomiędzy przestępstwami). Wskazany w ww. przepisie katalog przesłanek wymiaru karu łącznej nie jest zatem wyczerpujący (zwrot „przede wszystkim”) co oznacza, że w sytuacji, gdy kara łączna ma stanowić niejako podsumowanie dotychczasowej przestępczej działalności skazanego, oczywiste jest, że winna ona uwzględniać także stopień związku

podmiotowo-przedmiotowego
poszczególnych przestępstw.
Dopiero bowiem łączne
uwzględnienie wszystkich
powyższych przesłanek i oczywiście
kar lub kar łącznych wymierzonych
dotychczas i podlegających
łączeniu, pozwala na prawidłowe
ukształtowanie obecnie orzekanej
kary łącznej. Rzecz jednak w tym,
by właściwie ukształtowana kara
łączna oddziaływała wychowawczo
na sprawcę oraz chroniła w
odpowiednim stopniu
społeczeństwo, przed
niebezpieczeństwem ponownego
dopuszczenia się przez niego
czynu zabronionego. Tymczasem
popelnienie przez sprawcę
dwóch lub więcej przestępstw
jest czynnikiem prognostycznym
przemawiającym za orzeczeniem
kary łącznej surowszej od
wynikającej z prostej absorpcji.
Stosowanie jednej z wyżej
wymienionych zasad - absorpcji, czy
też kumulacji w pełnym zakresie,
z wyłączeniem zasady przeciwnej,
winno mieć miejsce jedynie
wyjątkowo. Zatem najczęstszym
sposobem kształtowania kary
łącznej w wyroku łącznym
pozostaje przyjęcie zasady
aspiracji, pomagającej odnaleźć
właściwą równowagę pomiędzy
przywołanymi, skrajnymi
rozwiązaniem. Przypomnieć także
wypada, że instytucja kary
łącznej nie polega w istocie
na automatycznym niejako
zmniejszeniu dolegliwości za
przestępstwa już popełnione, ale
służy racjonalizacji wykonania kar
pochodzących z różnych skazań
- zgodnie z aktualizowanymi na
bieżąco celami tychże kar. Tym
samym sąd ad quem uznał, że
wymierzona skazanemu K. M. (1)
kara łączna 7 lat pozbawienia
wolności jest karą trafną,

sprawiedliwą, mieszczącą się w opisanych wyżej kryteriach wymiaru kary łącznej, która zrealizuje w sposób właściwy postawione przed nią zadania i z pewnością nie posiadającą przymiotu „rażącej niewspółmierności”, o jakiej mowa z art. 438 pkt 4 k.p.k.

Nie mogła mieć przy tym decydującego znaczenia afirmowana przez obrońcę okoliczność „poprawnego zachowania skazanego w zakładzie karnym”, wynikającego z nadesłanej opinii, skoro Sąd I instancji prawidłowo miał to na uwadze przy ukształtowaniu kary łącznej, wyciągając z tego dowodu właściwe i trafne wnioski. Trafnie jednak Sąd I instancji wskazał również na okoliczności przemawiające przeciwko zastosowaniu zasady absorpcji, których obrońca zdaje się w ogóle nie dostrzegać (str. 12 in fine -13 uzasadnienia SO). Podkreślić także trzeba, iż poprawne funkcjonowanie skazanego w trakcie odbywania kary jest jego powinnością (art. 116 § 1 pkt 1 k.k.w.). Sąd Okręgowy słusznie nie nadał mu wiodącego znaczenia, jak usiłuje to czynić obrońca, a przy tym trafnie zauważył, że skazany był już wielokrotnie karany, lekceważy obowiązujące normy prawne, a zatem inaczej mówiąc – nie jest to sprawca incydentalny, dla którego krótki pobyt w zakładzie karnym będzie dostateczną nauką na przyszłość i gwarancją, że nie powróci na drogę przestępstwa. Warto w tym miejscu także przypomnieć, że stopień skrupulatności uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, powinien być adekwatny do merytorycznej wartości pisemnych motywów wyroku sądu I instancji oraz do poziomu i

jakości argumentacji samej skargi apelacyjnej. Zasadnie przyjmuje się zatem, że sąd ad quem może poprzestać na odwołaniu się do rzetelnych rozważań poczynionych przez sąd I instancji wtedy, gdy wartość argumentacji środka odwoławczego jest nikła (vide np. postanowienie SN z 12.01.2006 r., II KK 96/05, LEX nr 172202; wyrok SN z 20.01.2000 r., III KKN 10/98, LEX nr 51450).

Obrońca w sposób nieuprawniony sugeruje również, jakoby skazany zakończył już proces resocjalizacji, gdyż „zdaje sobie sprawę z naganności swojego postępowania i krytycznie odnosi się do popełnionych przez niego czynów (str. 2 in fine – str. 3 in principio apelacji). Tymczasem wprawdzie w aktualnie sporządzonej opinii o K. M. (z ZK w Nowogardzie) rzeczywiście zaznaczono, że skazany wobec popełnionych przestępstw obecnie ustosunkowany jest krytycznie (k. 102), to nadal wskazuje się, że jego „zachowanie w warunkach izolacji więziennej jest przeciętne” (k.25v i 101v), a „efekty prowadzonych wobec skazanego oddziaływań uznać można za umiarkowane” (k. 25v, 101v). W tej sytuacji, pomijając już okoliczność, że sam obrońca zdaje się dostrzegać „jedynie pomocniczy charakter” opinii o zachowaniu skazanego (str. 2 in fine apelacji) – w pełni zasadna była konkluzja Sąd I instancji, że orzeczona wobec skazanego kara łączna winna spełnić swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wdrażając skazanego do bezkolizyjnego życia w społeczeństwie i powstrzymać go w przyszłości od naruszania porządku prawnego (str. 13 uzasadnienia SO).

Dodać należy, że kolejne wywody autora apelacji, w których generalnie przywołuje on poglądy judykatury (wyrok SA w Katowicach z 29.07.2016 r., II AKa 262/16), podkreślające, że „(...) dyrektywa stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości nie powinny mieć zasadniczego znaczenia przy wymiarze kary łącznej, bowiem zostały już uwzględnione w ramach karnoprawnej oceny czynów” - są wprawdzie interesujące i na poziomie ogólnym, niewątpliwie zasługujące na aprobatę. Rzecz jednak w tym, że trudno uznać, aby te właśnie, ogólne twierdzenia omawianej apelacji były trafne i adekwatne w realiach przedmiotowej sprawy i mogły mieć zastosowanie in concreto w sytuacji K. M., skoro do tych ostatnich, podnoszonych przez obrońcę okoliczności (tj. dyrektyw stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości), w ogóle nie odwoływał się przecież Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku łącznego.

Sąd ad quem mając na uwadze powyższe wywody, ogólne i szczególne zasady wymiaru kary, zwłaszcza cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uznał, że orzeczona przez Sąd I instancji kara łączna 7 lat pozbawienia wolności jest karą współmierną, sprawiedliwą i nie sposób racjonalnie o niej twierdzić, jako o karze rażąco niewspółmiernie surowej. Postulowane zredukowanie dolegliwości karnej w stosunku do osoby wielokrotnie wchodzącej w konflikty z prawem, nie byłoby w ogóle wychowawcze, byłoby

nieuzasadnionym premiowaniem skazanego i mogłoby wywołać w społeczeństwie wrażenie pobłażliwości i tolerowania wręcz przestępczej działalności, zamiast poczucia należytej odpłaty, właściwego podsumowania przestępczej działalności K. M. oraz związanego z tym odpowiedniego oddziaływania penitencjarnego. Wypada wreszcie zauważyć, że wydanie wyroku łącznego jest obowiązkiem sądu, nie zaś jego uprawnieniem, zaś wyrok łączny jest instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych (zob. postanowienie SN z 22.09.2016 r., III KK 140/16, LEX nr 2142559).

Już tylko na marginesie dodać należy, że obrońca nie stawiał również zarzutu naruszenia przepisu art. 577 k.p.k. i nie wskazywał na żadne uchybienia w zakresie wymienionych (w zaskarżonym wyroku łącznym) okresów zaliczonych na poczet kary łącznej pozbawienia wolności. Zresztą do takiej korektury ze strony sądu, który procedował w przedmiocie wydania wyroku łącznego może przecież dojść w każdym czasie, stosując art. 420 § 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. i w zw. z art. 577 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 28.11.2018 r., V KK 510/18, LEX nr 2583818).

Reasumując, nie sposób zaaprobować stanowiska skarżącego obrońcy, jakoby orzeczona wobec skazanego K. M. (1) kara łączna 7 lat pozbawienia wolności, w niepowtarzalnych realiach przedmiotowej sprawy, razila swą nadmierną surowością. Sąd Apelacyjny doszedł do konstatacji, że wymierzenie tej kary poprzedzone zostało właściwą

oceną i uwzględnieniem wszystkich okoliczności, mających wpływ na jej wymiar, a przekonuje o tym obszerna argumentacja przytoczona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, którą należy uznać, co do zasady, za trafną. Zarzut rażącej niewspółmierności kary byłby uzasadniony wówczas, gdyby miało miejsce przekroczenie granic swobodnego uznania sędziowskiego, co w przedmiotowej sprawie nie miało przecież miejsca.

Kontrola odwoławcza nie ujawniła przy tym innych uchybień, obligujących do orzekania poza granicami wniesionego środka odwoławczego (art. 435, 439 § 1, 440, 455 k.p.k. – arg. ex art. 433 § 1 k.p.k.), stąd Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok łączny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., jako trafny, słuszny i sprawiedliwy, utrzymał w mocy.

Wniosek

Obrońca wniósł o: „zmianę zaskarżonego poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu przy łączeniu kar zasady pełnej absorpcji”.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wszystkie przyczyny dla których uznano wniosek apelacji za niezasadny przedstawiono we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
zaskarżony wyrok łączny	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wszystkie powody utrzymania zaskarżonego wyroku łącznego w mocy, zostały przedstawione w niniejszym uzasadnieniu sądu ad quem, a wynikały one z nieuwzględnienia podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej i argumentacji apelującego obrońcy, jak również nieujawnienia się okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt II i III	Rozstrzygnięcie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, oparto na podstawie art.

29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2020.1651 t.j.) oraz § 17 ust. 5 w zw. z § 2, § 4 ust. 1, 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j.).

Zwolnienie K. M. od wydatków za postępowanie odwoławcze i obciążenie nimi Skarbu Państwa, było konsekwencją uznania, że uiszczenie ich przez skazanego, który nie posiada istotnego majątku i realnego dochodu, przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej, byłoby zbyt uciążliwe (art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.).

Mając na uwadze te wszystkie względy, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

7. PODPIS

SSA Andrzej Olszewski SSA Jacek Szreder SSA Stanisław Stankiewicz

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca skazanego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 334/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana